מעתיקי שמועה בריסק (חלק ב׳ פרשת העקידה עמוד קלב): ואמר הגאון רב חיים ...דיש ליישב באופן יותר נכון, דהנה יש מקשים היאך אפשר לשאול קושיות על התורה, ומתרצים דאה״נ דלא יכולים לשאול קושיות על התורה אלא מקשין רק כדי לבוא לתירוץ, ונמצא דכל הקושיא הוא רק היכי תמצא להגיע לתירוץ ובזה האופן מותר. ואמר הגר״ח דזה אינו נכון אלא ביאור הענין הוא כך, כי באמת כל מה שיש לנו רשות להקשות ולפלפל בתורה, הוא משום דהתורה ניתנה באופן הזה שיפלפל האדם בתורה ויקשה קושיות עד אשר מבין עומק הדברים, והקושיא נעשית גם כן חלק מהתורה, ואם זהו קושיא שניתנה לשאול אז בין הקושיא ובין התירוץ נעשה תורה והיו חלק מעצם התורה, ואם היא קושיא דאינה תורה אז שם באמת אסור להקשות קושיות, כי כך כתוב בתורה וגזיה״כ הוא וצריך לקבל מה שכתוב בלי שום קושיא, וכן ישנם פרשיות שניתנו לידרש והקושיא נעשית גם כן חלק מהתורה, אבל יש פרשיות בתורה שלא ניתנו לדרושם ושם באמת אסור להקשות, כי כך כתוב בתורה וגזיה״כ הוא, וצריכים לקבל בלי שום קושיא. ובאמת אם אסור להקשות אז אין זו קושיא כלל, והי״ג מדות שהתורה נדרשת בהן הם כללים איך להקשות, ואחד מהי״ג מדות הוא שני כתובים המכחישים זה את אז עד שיבא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם. וכל זמן שיש לנו הב׳ כתובים המכחישים זא״ז, בלא הכתוב השלישי המכריע ביניהם הרי זהו פרשה שלא ניתנה לידרש. ולכן ככשמע אאע״ה הנבואה של קח נא את בנך והיו ב׳ כתובים המכחישים זה את זה, לא היה כיול להקשות שום קושיא, כי היתה פרשה שלא ניתנה לידרש, אך כאשר נתחדש הכתוב השלישי המכריע ביניהם, אל תשלח ידך אל הנער אז הקשה אאע״ה את קושיתו, שאז היא פרשה שניתנה לידרש להקשות ולפלפל בזה להבין הדבר על בוריה, איך הג׳ מקראות מתאימים שלא יהיה ביניהם שום סתירה. ואחד הקשהה להגר״ח דאה״נ אחרי הצווי השני דקח נא את בנך לא היה יכול להקשות קושיות דהוי פרשה שלא ניתנה לדירש, מכל מקום היה יכול להקשות לא מתורת קושיא, אלא כמו שיש שמקשים לעורר ולהבין כדי להגיע לתירוץ, וכן אולי באמת היה כאן איזה כתוב שלישי על ידי נבואה לנביא אחר, וענה לו הגר״ח ז״ל דאם לדעתו הוי בגדר שני כתובים המחכישים זה את זה והיא פרשה שלא ניתנה לידרש ואסור להקשות, אז קושיא כזו לא נפל בראשו ולא עלתה לו במחשבתו כלל משום דאין זו קושיא, ורק כשבא הכתוב השלישי דאל תשלח ידך אל הנער, אז הקשה אאע״ה את קושיתו, שאז היא פרשה שניתנה לידרש, להקשות ולפלפל בזה, להבין היאך ג׳ מקראות מתאימים באופן שלא יהיה שום סתירה ביניהם.